

Heini Rajaniemi

Koira tuli taloon

Heini Rajaniemi

Koira tuli taloon

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § mukaisesti on kielletty.

© 2026 Heini Rajaniemi

Kannen suunnittelu: Heini Rajaniemi, tekoälyavusteisesti (ChatGPT)

Sisuksen taitto: Heini Rajaniemi

Kirjan kuvituksessa on käytetty tekoälyavusteisesti muokattuja valokuvia.

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-2894-2

Tyttärilleni, jotka saivat meidät
suostuteltua ottamaan koiran.

”Äiti, miksei meille voi tulla koira?” Anita kysyy ja pakkaa balettikassiaan. Äiti huokaisee ja ojentaa hänelle vesipullon. ”Meillä ei ole aikaa kouluttaa pentua, ja koira vaatii todella paljon aikaa”, äiti sanoo. Susanna seisoo eteisessä valmiina lähtemään voimistelutunnille. ”Minusta olisi kiva saada koira, mutta en tiedä, muistaako Anita aina ruokkia sen”, Susanna epäilee. Anita mulkaisee siskoaan.

Anita on haaveillut koirasta jo monta vuotta. Hän tekee listoja koiran tarvitsemista tarvikkeista ja ehdottaa koiran hankintaa säännöllisin väliajoin. ”Sinun pitää ensin oppia pitämään huolta lemmikistä”, äiti kertoo. ”Voit harjoitella ensin helpommalla lemmikillä. Koira vaatii paljon.”

Niinpä Anita sai yhdeksänvuotiaana ensimmäisen oman lemmikkinsä, akaattikotilon. Kun kotilon hoitaminen sujui, Anita sai yksitoistavuotiaana hoidettavakseen lemmikkihiiren. Seuraavaksi lemmikiksi on mietitty marsua.

”Mutta minä haluan oman koiran”, Anita miettii. ”Kun olen aikuinen, minulla on ainakin yksitoista koira!”

Äiti vie Anitan balettitunnille. Tanssikoulun pihassa Anita nousee autosta. ”Minä pitäisin koirasta huolta ihan itse”, Anita lupaa. ”Käyttäisin sitä lenkillä, ruokkisin sen ja antaisin sen nukkua huoneessani.”

Äiti tarkistaa kalenteria puhelimestaan ja pudistaa päätään. ”Valitettavasti meillä on liian paljon menoja, eikä pentua voi jättää niin pitkäksi aikaa yksin kotiin päivisin.” Anita sulkee auton oven ja lähtee tunnille pettynään. Tanssikoulu on Anitalle tuttu paikka jo monen vuoden ajalta. Hän aloitti tanssimisen pienenä, kun perhe asui vielä pienessä kerrostaloasunnossa. Pari vuotta sitten he muuttivat omakotitaloon, jossa on iso piha. Anitan mielestä siellä olisi aivan tarpeeksi tilaa koiralle.

Anita avaa tanssikoulun oven, ja klassisen baletin sävelet leijailevat ilmassa. Pukuhuoneessa istuu jo monta tyttöä pukemassa tossuja ja selaamassa puhelimiaan. ”Hei!” Anita tervehtii ystäväänsä ja nappaa tältä riisikakun. ”Antaisipa äiti minun ottaa koiran”, hän miettii vielä vaatteita vaihtaessaan.

Anita on jo vuosia haaveillut omasta koirasta. Vanhempien mielestä koira ei mahdu kiireiseen arkeen.

Anitan sisko Susanna on huolissaan koiran tuomasta vastuusta.

Yllättävien sattumusten kautta saksanpaimenkoira Wanda kaipaa väliaikaista kotia. Anita ja Susanna opettelevat kantamaan vastuuta koiran hoidosta. Mutta mitä mieltä Wanda on perheestä?

